

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, iż niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna.

W konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu, zawartej w piśmie z dnia 18 grudnia 2015 r., w którym poinformował on stronę skarżącą o odrzuceniu oferty, którą złożyła w ramach procedury przetargowej nr 06B40/2015/M073 na koncesję na dostawy żywności śródziemnomorskiej w budynku Altiero Spinelli zajmowanym przez Parlament Europejski w Brukseli;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu, o nieznaney dacie, przyznającej koncesję na usługi gastronomiczne w zakresie żywności śródziemnomorskiej w budynku Altiero Spinelli;
- w każdym razie, obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady regulującej kryteria wyboru jakościowego progów minimalnych w celu dokonania oceny usługodawców przez pryzmat wielkości ich obrotu, zasady konkurencyjności oraz zasady równości oferentów.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady uzasadniania aktów instytucji Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad proporcjonalności, równości i otwartości rynków zamówień publicznych, oczywistego błędu w ocenie, równego traktowania oferentów i poszanowania swobodnej konkurencji między nimi.

**Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2016 r. – Vereniging Gelijkberechtiging Grondbezitters i in./
Komisja**

(Sprawa T-79/16)

(2016/C 118/48)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Vereniging Gelijkberechtiging Grondbezitters (Hoenderloo, Niderlandy) oraz 21 pozostałych skarżących (przedstawiciele: adwokaci H. Viaene, D. Gillet i T. Ruys)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 września 2015 r. w sprawie domniemanej niezgodnej z prawem pomocy państwa dotyczącej subwencjonowanego nabycia albo bezpłatnego przekazania obszarów przyrodniczych [środek pomocy SA.27301 [2015/NN] – Niderlandy] oraz dorozumianego odrzucenia skargi złożonej do Komisji przez Vereniging Gelijkberechtiging Grondbezitters;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia uprawnień proceduralnych ustanowionych w art. 108 ust. 2 TFUE. Komisja nie mogła po zakończeniu wstępnego postępowania wyjaśniającego dokonać z wystarczającą pewnością oceny zgodności środka pomocy z rynkiem wewnętrznym z następujących powodów:

- wyjątkowo długi czas trwania wstępnego postępowania wyjaśniającego;
- duża ilość korespondencji prowadzonej między zainteresowanymi stronami na etapie wstępnego postępowania wyjaśniającego;
- okoliczność, że zatwierdzony w drodze decyzji środek pomocy został zastąpiony innym środkiem pomocy w trakcie wstępnego postępowania wyjaśniającego;
- treść zatwierdzonego przez Komisję nowego środka pomocy.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady niedziałania prawa wstecz oraz zasady pewności prawa

Komisja naruszyła zasadę niedziałania prawa wstecz oraz zasadę pewności prawa, gdyż zastosowała obowiązujące od 31 stycznia 2012 r. Zasady ramowe w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych⁽¹⁾ do systemu pomocy, który nie znajduje zastosowania od 2011 r. i który został zastąpiony nowym systemem zatwierdzonym przez Komisję.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa oraz braku uzasadnienia przy stosowaniu zasad ramowych

- Komisja dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, gdy stosowała wymóg aktu powierzenia świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, zwłaszcza co się tyczy okresu powierzenia. Ponadto instytucja ta dopuściła się także oczywistych błędów w analizie kwoty rekompensaty i pominęła obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych.
- Przy ustalaniu, czy został spełniony wymóg istnienia aktu powierzenia świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym Komisja nie dociekała, czy nieodpłatne przekazanie obszarów jest rzeczywiście aktem powierzenia. Poza tym Komisja nie dokonała oceny tego, czy istniały gwarancje, że bezpłatne przekazanie obszaru nie stanowi nadmiernej rekompensaty.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE

- Nieodpłatne przekazanie obszarów przyrodniczych oraz subwencje na ich nabycie były oczywiście niepotrzebne i nieodpowiednie do osiągnięcia wyznaczonego celu ochrony przyrody.
- Okoliczność, że o środek pomocy mogło ubiegać się jedynie trzynaście jednostek zarządzających obszarami nie jest w najmniejszym stopniu konieczna ani zasadna przy wypełnieniu obowiązku świadczenia usług publicznych w zakresie ochrony przyrody.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2012/21/UE z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. L 7 2012, s. 3) oraz Komunikat Komisji – Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011) (Dz.U. 2012 C 8, s. 15).